

Kapitola prvá

Ahoj, mami a oci,

tímová hra na tento víkend je úplne úžasná – hľadáme Pokémonov. Robíme výlety po lese, plavíme sa na kanoe po jazere a dokonca sme boli v jaskyni, kde sme hľadali Pokémonov, čo tam pre nás vedúci vopred schovali. Ak chceme vyhrať celotáborovú hru, musíme poraziť tím Fennekin.

Je tu však jeden problém...

Zajtra sa máme pokúsiť zachrániť Cresseliu, legendarneho Pokémona na ostrove Crescent Isle. Na ostrov uprostred jazera sa máme dostať lanovkou.

A veľmi dobre viete, ako mi robia výšky zle.

Marco si poklepal ceruzkou o bradu a znova si prečítal, čo práve napísal. Vzdychol si a prečiarkol niekoľko posledných riadkov. Potom napísal radšej niečo iné.

Zajtra vyskúšame lanovku. Paráda! Ešteže už nemám strach z výšok. Uf!

Marco si po sebe list znova prečítal. Tentoraz už to znelo dobre. *Len keby to tak ešte bola pravda*, pomyslel si smutne. Keď otočil ceruzku, aby vygumoval posledných pár preškrtnutých viet, urobil do papiera obrovskú dieru.

Paráda!

Pokrčil list práve v okamihu, keď jeho spolubývajúci, Logan, vbehol dverami do chatky. „Tak ideme! Je načas nájst pár Pokémonov!“

Loganove líca sa červenali a vlasy mal rozstrapatené ako vždy. To preto, že bol neustále v pohybe, ani za sebou nezatvoril dvere.

Marco už sa ich chystal za ním zavrieť, keď sa Nisha a Maddy, druhá polovica tímu Treecko, objavili na priedomí a hrnuli sa dovnútra. Nisha si zastrčila svetlozelené tričko do nohavíc a všimla si Marcov zápisník na stole. „Píšeš list pre Wingulla?“ spýtala sa.

Marco pokrčil plecami. „Skúsil som to... ale ono zatiaľ nie je veľmi o čom písať. Možno neskôr.“

Maddy naklonila hlavu ako zvedavé šteňa a spýtala sa: „Mohol by Wingull naozaj doručiť naše listy domov ako poštový holub?“

„Ale kdeže. Wingullovovia predsa nie sú skutoční,“ odpovedala jej Nisha taktne. „Naši vedúci tak len hovoria poštovej schránke, aby urobili z písania listov väčšiu zábavu.“

Marco skryl svoj úsmev. Maddy ako najmladší člen tímu, a dokonca celého tábora, mala *obrovskú* predstavivosť. A tá občas utiekla ďaleko za hranice tábora Pikachu. *Ale mne sa to tiež občas stane*, pomyslel si a spomenul si pritom na lanovku.

Zakaždým, keď zavrel oči, predstavil si na nej sám seba – ako sa trasie na lane asi kilometer nad vodou. *Nepozeraj sa dolu!* prikázal si. Vždy sa však pozrel – chvíľku predtým, než začul *cvak* a *bzzzt*, ako jeho úväz skĺzol z lana.

Jeho predstava skončila vždy rovnako. *Pádom*. Prišlo mu nevoľno, len čo na to pomyslel.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Nisha a pokrčila obočie.

„Hmm, áno,“ odvetil Marco. „Asi som mal na raňajky priveľa palacínok.“

Nisha si potľapkala brucho a dodala: „No, ja tiež.“

V tom okamihu si Marco všimol jej rukavice. *Rukavice? Uprostred leta?* Kým sa na ne stihol spýtať, objavil sa uprostred nich Logan s lesklým červeným fotoaparátom.

„Povedzte syyy! Teda, chcel som povedať, povedzte Treecko!“

„Logan!“ smiala sa Nisha, „ten Pokédex je na hľadanie Pokémonov.“ Pritlačila sa však vedľa Maddy, pripravená na skupinovú fotku.

„Kiež by to tak bol *skutočný* Pokédex,“ namietol Logan a skontroloval fotku na displeji foťáka.

„Funguje ale pod vodou a to je super,“ poukázal Marco. Nemohol sa dočkať, keď zoberie foťák k jazeru.

„A je skvelé, že sme dostali ten *červený*, presne ako Ash v seriáli,“ dodal Logan. „Tím Fennekin vyfasoval úplne nudný čierny.“

„Hej, mali by sme ho premenovať na Dex!“ navrhla Maddy. Loganovi sa rozsvietili oči. „Jasné! Super nápad, Maddy!“

Maddy sa celá rozžiarila, ako keby ju Logan práve zahrnul tými najúžasnejšími komplimentmi. Keď však urobila krok bližšie k nemu, urobil on oveľa väčší krok dozadu a pritom vyzeral, že si želá, aby tie slová nikdy nevy pustil z úst.

Marco sa usmial. Všetci vedeli, že Maddy je do Logana zaľúbená *až po uši*. Ten sa medzitým otočil na Marca s výrazom hovoriacim „Zachráň ma!“ v očiach.

Marco si odkašľal. „Tak, máme na dnes všetko, čo potrebujeme?“ zisťoval. „Máme mapu?“

„Máme,“ odpovedala Nisha a poklopkala si na vrečko.